

[Valdemar Thomsen.]

for at sige, at Statsministeren og hans Kolleger derfor skulde være de sidste til at rette Anklager og Bebrejdelser imod Landsmænd for at være udanske, eller hvad andet man nu kan finde paa af Injurier.

Er der overhovedet nogen her i Danmark, vil jeg spørge, der er gaaet videre end den ansvarlige Regering? Det er simpelt hen utænkeligt, og derfor maa almindelig Velanstændighed paabyde dem et vist Maadehold, hvad Forargelse og Opblæsthed angaar. Meningen skulde vel aldrig være den — der er meget, der tyder paa det —, at man vil forsøge at bluffe udadtil, samtidig med at man over for Befolkningen, som det skete her i Gaar, stiller sig op som nationale Helte. I saa Fald, vil jeg sige, spiller man et utilladeligt højt Spil. Regeringen og dens Presse har ikke, vil jeg hævde, i den Holdning over for Offentligheden, den har indtaget, draget Konsekvensen af 8. Juli-Erklæringen, tværtimod anstrenger man sig for at skabe en Stemning, som, hvis Erklæringen af 8. Juli skal tages alvorligt, aldrig vil kunne finde en naturlig Udløsning, men kun føre til Ydmygelser. Noget saadant er inkonsekvent og landsskadeligt, efter at man i Erklæringen er gaaet saa vidt som at sige, at man i Nyordningen under Tysklands Førerskab haaber at finde Forstaaelse for dansk Egenart.

Nok saa nationalt værdigt havde det været, om dette ængstelige Haab var udeladt, om det klart var sagt i Erklæringen, at Forudsætningen for Samarbejde om en politisk Nyordning maa være, at det, der har blivende Værdi for os som Folk: Konge, Flag, Sprog, Traditioner vedrørende Kirke og Skole, bevares. Om det betimelige eller ubetimelige i, at Erklæringen af 8. Juli er afgivet, skal jeg ikke udtale mig, men er den betimelig eller paakrævet, saa maa Regeringen og dens Partier tage Konsekvensen og under alle Omstændigheder ikke forsøge at løbe fra Ansvar ved at beskyldte andre for noget, de selv har gjort.

I Aabningstalen, som jeg i denne Forbindelse maa omtale, bebudede Statsministeren, at der fortsat maa regnes med Samarbejde mellem de Partier, der, som han udtrykte det, ønsker at bygge videre paa Landets forfatningsmæssige Grundlag. Spørgsmaalet er saa blot, om der virkelig bygges paa det forfatningsmæssige Grundlag. Grundloven forudsætter, at der skal skelnes skarpt mellem den lovgivende, dømmende og udøvende Magt. Ministeriet Stauning-Munch drev det imidlertid saa vidt, at de søgte at øve Indflydelse paa Domsmagten,

samtidig med at de intet Hensyn tog til visse Domsafgørelser. Under dette Ministerium blev der et hidtil ukendt Sammenrod af Lovgivning og Administration og af offentlig og privat Virksomhed. Naar dertil kommer de paagældende Partiers utilsørede Stemmekøbspolitik og Bengnaveri, synes jeg nok, man tør hævde, at det er mere end dristigt af Statsministeren at stille Tingene op paa den Maade, han gør. Men naturligvis, naar man gennem Radioen og den monopoliserede partipolitiske Presse kan beherske den offentlige Mening, maa Befolkningen faa det Indtryk, at vi, der gennem Aar har kæmpet imod, at Folkestyret blev til Fagforeningsdiktatur, er en Slags mindreværdige Personer, medens de, som stik imod Folkestyrets Idé købte Flertallet i det væsentlige for Bondens Penge, betragtes som forfulgte Uskyldigheder.

Nu er der forhaabentlig Grænser for, hvad fornuftige Folk lader sig indbilde. Mon dog ikke det er at gaa for vidt, naar man giver det Udseende af — og det er Undertonen —, at selve vort Lands Fremtid er afhængig af visse Personer, politiske Institutioner, forældede Dogmer, og at vor Holdning nu nødvendigvis maa kobles sammen med et bestemt System og en bestemt politisk Idé. Over for det centrale i Situationen er nemlig alt dette ret underordnet. Der har altid — Historien viser det — været stor Uenighed om disse omskiftelige Ting, uden at det har rokket ved Troskab mod og Kærlighed til Land og Folk, og derfor maa vi, som ikke deler den autoriserede Opfattelse, bestemt afvise de lumpne og ærekrænkende Sigtelser, som rettes imod os for Mangel paa Fædrelandssind.

Jeg skal være den sidste til at underkende de Følelser og Stemninger, som ærlige Mennesker lægger for Dagen, men det, der vejer noget i den forhaandenværende Situation, er, om virkelig talstærke Kredse i vort Folk indtager den rette Holdning, det vil sige, om vi har Evne til at møde Skæbnens Tilskikkelser ikke alene med Ro, Mod og Fortrøstning, men ogsaa med Forstand. Fædrelandskærlighed burde efter min Mening være en udpræget positiv Følelse, der driver os til at gøre en virkelig Indsats for det Land, der er vort.

Denne Følelse kan ikke — om den ellers er ægte — næres varigt og værdifuldt ved Vrede mod eller Had til andre, og derfor bør vor Udenrigspolitik ikke bestemmes af Sympatier, Antipatier eller forudfattede Meninger, men bør hvile paa en Realitetsbedømmelse af historiske, økonomiske og geografiske Forudsætninger. Vi maa i den